

Bondeland mere eller mindre af Svinedrengen i os? Hvor hidsigt vi end i vore unge Dage kan storme frem mod det overordentlige og æventyrlige, . . . i det Øjeblik, Vidunderlandet virkelig aabner sine Porte for os, og Prinsessen vinker til os fra Altanen, bliver vi betænkelige, faar Anfægtelser og ser tilbage. I nihundredeognioghalvfems af tusinde Tilfælde vender vi før eller senere hjem igen til den beskedne, trygge og kendte Kakkelovnslykke. — — Nej, det er saamænd slet ikke saa let, som man paa Forhaand er tilbøjelig til at mene, saadan helt at slippe Taget i sin Moders Skørter. Der klæber en uimodstaaelig Trolddom ved de Brosten, man har slidt som Barn, ved den Maren-Malkepige, man i sin Ungdoms Uskyld har elsket. Der stikker dybt i os alle — trods al vor Holdningsløshed — en ulyksalig Trang til den Slags burreagtig Paahængenhed, som man har pyntet med Navnet Troskab. Se Dem f. Eks. om her! Dèr slæber vi med os gennem Livet en stadigt voksende Bagage af Erindringer og Efterladenskaber, som vi ikke nænner at frigøre os for . . . hygger os inde i et Gravkapel af Familieskrammel, der tilsidst stabler sig op om os som en uoverstigelig Mur. Gælder det vore Nærmeste, opbevarer vi tillige pietetsfuldt ethvert af deres Ord, næsten som var de gudommeligt Tale, lader f. Eks. vor kære Moders Formaninger og Advarsler, hendes Fordomme og